

Arrest

nr. 118 790 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 januari 2014 tot binnenkomstweigering met terugdrijving (bijlage 11ter) en tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 38/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt 12 februari 2014 om 19 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHUTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker arriveerde op 9 december 2013, met vlucht SN2836 vanuit Moskou, op de luchthaven te Zaventem en diende een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 december 2013 een beslissing tot binnenkomstweigering met terughouding en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 24 december 2013, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. X van 28 januari 2014 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 31 januari 2014 diende verzoeker een nieuwe asielaanvraag in en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing tot binnenkomstweigering met terughouding. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan de heer:

naam: [A.]

voornaam: [A.]

[...]

nationaliteit: Sri Lanka

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning

Art 3, eerste lid, 2° - In het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst visum of een vals/ nagemaakte/ vervalste verblijfsvergunning.

[...]

In uitvoering van artikel 53bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied» het verblijf, de vestiging en de verwijdering van "vreemdelingen, wordt betrokken teruggedreven naar de grens van het land waaruit hij (zij) gevlucht is en waar, volgens zijn (haar) verklaring, zijn (haar) leven of vrijheid bedreigd zou zijn.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. Op 7 februari 2014 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris), in antwoord op verzoeker zijn tweede asielaanvraag, de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

In casu zet verzoeker uiteen dat hij van zijn vrijheid beroofd is met het oog op zijn terughouding die voorzien is op 13 februari 2014. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het hoogdringend karakter van de vordering is aangetoond.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het motiveringsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de omstandigheden in zijn land van herkomst en is tekort gekomen aan de positieve onderzoeksplicht die op hem rust. Hij gaat met zijn kritiek evenwel voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing door verweerder uitdrukkelijk is aangegeven dat pas tot een teruggedrijving zal worden overgegaan op het ogenblik dat deze beslissing uitvoerbaar wordt. Verweerder heeft een beslissing van de adjunct-commissaris afgewacht waarbij de door verzoeker aangevoerde problemen in zijn land van herkomst worden beoordeeld. De adjunct-commissaris heeft vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die vereisten dat zijn asielaanvraag aan een nieuw onderzoek ten gronde zou worden onderworpen. Het staat voorts vast dat de commissaris-generaal reeds oordeelde dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus en derhalve, gelet op de duidelijk bewoordingen van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, een toetsing doorvoerde aan de in artikel 3 van het EVRM bepaalde norm en dat de Raad de beslissing van de commissaris-generaal bevestigde. Aangezien verweerder het onderzoek inzake de vraag of verzoeker ingevolge de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een reëel risico liep om te worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen heeft overgelaten aan meer gespecialiseerde instanties en deze tot het besluit kwamen dat dit niet het geval is kan verzoeker niet voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM en een aanvullende motivering zou dienen te voorzien omtrent de redenen waarom zijn asielrelaas geen reden vormt om hem niet terug te drijven. Nergens is voorts bepaald dat verweerder een onderzoek naar een mogelijke schending van voormelde verdragsbepaling niet mag laten doen door een meer competent en specifiek hiertoe opgericht bestuur en dat hij, in een situatie zoals in casu, zou gehouden zijn om over te gaan tot een eigen appreciatie van verzoekers situatie. Daar verweerder de beslissing van de adjunct-commissaris heeft afgewacht en in de motivering heeft aangegeven dat hij dit zou doen is er ook geen sprake van een vooruitlopen op deze beslissing. Verweerder heeft slechts toepassing gemaakt van een systeem zoals dit door de wetgever is ontworpen.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat de ten gronde beslissing van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad inzake zijn asielaanvraag geen afbreuk doen aan de ernst van zijn middel omdat deze beslissingen betrekking hebben op zijn asielaanvraag en niet op een beslissing tot teruggedrijving. Wanneer een asielinstantie oordeelt dat een vreemdeling niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dan impliceert dat immers dat deze vreemdeling kan teruggestuurd worden naar zijn land van herkomst. Zijn standpunt dat hij tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag geconfronteerd werd met het feit dat op hem een bewijslast rustte doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Daarnaast betoogt verzoeker dat hij bij zijn tweede asielaanvraag een nieuw stuk aanbracht, meer specifiek een brief van de "Justice of Peace" waarin zijn problematiek wordt beschreven. Verzoeker heeft evenwel de mogelijkheid gehad om dit document in het raam van zijn tweede asielaanvraag aan de beoordeling van de bevoegde asielinstantie voor te leggen. De adjunct-commissaris heeft inzake dit document gesteld dat er geen bewijswaarde aan kan worden verleend, nu een dergelijk document gemakkelijk kan worden vervalst en door corruptie kan worden verkregen en tevens omdat dit document geen afbreuk doet aan het gegeven dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegde. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of incorrect is.

Voorts stelt verzoeker dat hij nog over een stuk beschikt dat dateert van 12 februari 2014 en dat hij dus niet kon aanbrengen bij zijn tweede asielaanvraag. De Raad merkt op dat verzoeker niet kan verwijten aan verweerder geen rekening te hebben gehouden met dit stuk, aangezien niet blijkt dat hij het hem ter

kennis bracht. Daarenboven moet worden gesteld dat dit stuk niet meer is dan een fax die op zijn loutere vraag werd opgesteld en waaraan de inhoud geen nieuw licht werpt op zijn situatie. Het betreft immers een beschrijving van een feiten die zich zouden hebben voorgedaan in 2007 waaromtrent verzoeker tijdens zijn vorige asielaanvragen reeds toelichting verschaft.

Waar verzoeker verder verwijst naar rapporten van internationale organisaties waarin de algemene problematiek in zijn land van herkomst nader wordt toegelicht kan het volstaan op te merken dat verzoeker zijn asielrelaas uitvoerig werd onderzocht en dat rekening werd gehouden met *“de huidige algemene toestand in Sri Lanka”* en de specifieke situatie van verzoeker.

Verzoeker benadrukt dat het nodig is om rekening te houden met de zeer specifieke risico's die hij loopt ingevolge zijn terugkeer. In dit verband kan evenwel worden verwezen naar de beslissing van de adjunct-commissaris waaruit blijkt dat een toetsing werd doorgevoerd aan de specifieke risicofactoren die van belang zijn bij de beoordeling van de mogelijkheid tot terugkeer van Tamils uit Sri Lanka.

Door in voorliggende procedure nogmaals te citeren uit allerhande verslagen, persartikels en arresten toont hij ook niet aan dat zijn asielaanvragen niet op een correcte wijze werden onderzocht en dat verweerder, die vertrouwde op de beoordeling die gebeurde door de asieldiensten, artikel 3 van het EVRM heeft geschonden. Hij geeft slechts aan zijn situatie anders te appreciëren dan de commissaris-generaal en de Raad.

Een schending van het motiveringsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie niet aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

2.3. De vaststelling dat de vordering tot schorsing niet kan worden ingewilligd omdat verzoeker geen ernstige middelen heeft aangevoerd leidt automatisch tot de afwijzing van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen (cf. RvS 20 juli 2000, nr. 89.069; RvS 18 september 2000, nr. 89.672; RvS 28 november 2001, nr. 101.243; RvS 11 april 2002, nr. 105.449; RvS 19 januari 2004, nr. 127.133; RvS 30 juni 2005, nr. 147.071).

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. J. VERMEERSCH,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

G. DE BOECK